

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobce: **V. D., narozen X**
státní příslušník U.
t. č. Z. p. z. c. V. L., V. L.
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie**
sídlem U Šestého 1017, 272 03 Kladno 3 - Dubí

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování v částce 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou ke zdejšímu soudu a doplněnou ustanoveným zástupcem domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou jejím rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. X. Dobu zajištění žalobce žalovaná prodloužila o 90 dnů.

2. Žalobce předně namítá, že žalovaná nesprávně vyhodnotila důvody prodloužení zajištění a nepodnikla žádné kroky k realizaci účelu zajištění. V návaznosti na citaci příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce uvádí, že zdůvodnění prodloužení jeho zajištění nemůže obstát, a to jak pro svoji zřejmou právní nesprávnost, tak pro nepřezkoumatelnost kroků, které žalovaná učinila pro naplnění účelu zajištění. Žalovaná zjevně vychází z toho, že realizace vyhoštění nelze dosáhnout, neboť je třeba vyčkat na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na tento názor neodpovídající obsahu spisového materiálu žalovaná po dobu 3 měsíců neučinila žádné kroky k realizaci účelu zajištění. Ze spisu je zřejmé, že sama žalovaná vydala v minulosti žalobci rozhodnutí o vyhoštění, přičemž k jeho vyhoštění došlo nuceně dne 22. 7. 2014. V době vydání rozhodnutí o zajištění žalobce i rozhodnutí napadeného nyní podanou žalobou tedy jednoznačně existovalo vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalovaná v rozhodnutí o zajištění jasně uvedla i důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, musela si být vědoma existence stále platného a účinného rozhodnutí o správním vyhoštění a zákazu vstupu na území EU. Žalovaná tak nepochopitelně nezohlednila, že realizaci účelu zajištění nebrání žádné překážky a vyčkáva na nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 15. 11. 2017, což není vůbec nezbytné. Žalovaná tím současně zanedbala svoji zásadní povinnost podnikat kroky k realizaci účelu zajištění, čímž dobu omezení osobní svobody žalobce neúměrně protahuje. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014, č. j. X, podle něhož odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí mimo jiné obsahovat úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Pokud je uvedené důvodem nezákonnosti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, tím spíše pak způsobuje nezákonnost takového rozhodnutí i to, pokud správní orgán přizná, že neučinil žádné kroky a zaštití se nesmyslnou interpretací spisového materiálu, podle níž dosavadní nevykonatelnost posledního rozhodnutí o správním vyhoštění způsobuje nemožnost realizace vyhoštění žalobce.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně poukázala na to, že dne 15. 11. 2017 pod žalobcem uváděným č. j. žádné rozhodnutí o správním vyhoštění nevydala, to bylo vydáno až dne 25. 11. 2017. Pokud měl žalobce na mysli toto rozhodnutí, žalovaná z něj skutečně vychází, neboť předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění již bylo dne 22. 7. 2014 využito. Žalobce v době stanovené tímto rozhodnutím vycestoval, byť je pravda, že se tak nestalo dobrovolně. Podle žalované je tedy třeba vyčkat na nabytí právní moci shora zmíněného rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná dále uvedla, že řízení vede aktivně, svědomitě i s náležitou pečlivostí a shrnula přehled svých úkonů a činností, které vykonala od prvotního omezení žalobce na osobní svobodě. Odmítla, že by byla nečinná, přičemž správní spis vede předepsaným způsobem. Vzhledem k tomu, že žalobce nebylo možno zajistit ve smyslu § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, není v současnosti možné realizovat správní vyhoštění. Žalovaná nemůže apelovat na Ministerstvo vnitra k reakci na závazné stanovisko, proto do doby vyřízení této záležitosti nelze ve věci dále pokračovat. Žalovaná předpokládá, že do uběhnutí lhůty zajištění bude ve věci rozhodnuto a bude možno realizovat rozhodnutí o správním

vyhoštění. Závěrem pak žalovaná poukázala na to, že prvotním strůjcem zajištění je sám žalobce, neboť se zcela vědomě vrátil do ČR, ač věděl, že mu bylo uloženo opatření ve formě správního vyhoštění, k tomuto účelu si změnil příjmení, nechal si vystavit nový cestovní doklad a žalovaná předpokládá, že v žádosti o vízum, na které přicestoval, dokonce uvedl nepravdivé údaje. Žalobce podle žalované nerespektuje zákony ČR a nelze tedy za splnění zákonných důvodů připustit, aby neoprávněně pobýval na území ČR bez povšimnutí a s tichým souhlasem státních orgánů.

4. Ze správního spisu soud v dané věci ověřil, že na základě žádosti Oblastní nemocnice K. a zaslání kopie cestovní dokladu žalobce žalovaná dne 14. 11. 2017 zjistila, že žalobce se od 18. 11. 2014 nachází na území ČR bez platného víza, přičemž fotografie žalobce na dokladu zaslaném uvedenou nemocnicí se podobá osobě s identitou D., již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Při eskortování byl žalobce dotázán na tuto identitu, k čemuž uvedl, že si změnil příjmení, aby se dostal zpět do ČR. Na základě identifikačních úkonů pak byla potvrzena shoda otisků prstů s osobou D. a dále bylo zjištěno, že tato osoba byla v ČR řešena pod vícero identitami a je vedena v evidenci nežádoucích osob (úřední záznam žalované ze dne 14. 11. 2017, č. j. X). Jak dále ze správního spisu plyne, žalovaná dne 14. 11. 2017 zahájila se žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění (oznámení o zahájení správního řízení č. j. X). V rámci výsledku provedeného žalovanou (protokol o výsledku žalobce ze dne 14. 11. 2017, č. j. X) pak žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje V. D. (jedná se o příjmení po matce). Narodil se jako V. B. D. (jméno po otci), přičemž v roce 2014 si na U. změnil jméno na to po matce, protože v ČR dostal správní vyhoštění a chtěl se tam vrátit. Vyřídil si tedy nový cestovní doklad na tuto identitu, protože věděl, že na jméno otce byl vyhoštěn. V roce 2006 si pořídil v ČR padělaný doklad (občanský průkaz), aby mohl jezdit za partnerkou na S.. Uvedl dále, že není žádný důvod či překážka, proč by nemohl opustit území ČR a nemá zde žádné kulturní ani sociální vazby. Na U. se může vrátit do místa svého bydliště, kde žije jeho matka se synovcem. V návaznosti na to pak žalovaná dne 15. 11. 2017 vydala rozhodnutí č. j. X, kterým žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zajistila za účelem správního vyhoštění, přičemž dobu zajištění stanovila na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Toto rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 10. 1. 2018, č. j. X, tak, že napadené rozhodnutí zrušil v části výroku spočívající ve slovech „e)“ a v tomto rozsahu vrátil žalované věc k dalšímu řízení, ve zbytku pak žalobu zamítl. V návaznosti na to potom žalovaná usnesením ze dne 11. 1. 2018, č. j. X, řízení v části dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zastavila.
5. Jak dále ze správního spisu plyne, žalobce dne 17. 11. 2017 podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu. Podle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21. 11. 2017 však řízení o této žádosti žalobce již bylo pravomocně zastaveno. V návaznosti na závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování (ze dne 23. 11. 2017, č. j. X) pak žalovaná vydala dne 25. 11. 2017 rozhodnutí č. j. X, kterým žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložila správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU na 5 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 12. 2017 odvolání, které doplnil dne 20. 12. 2017. V návaznosti na to pak žalovaná postoupila správní spis s odvoláním odvolacímu správnímu orgánu. Dne 10. 2. 2018 (na rozhodnutí je nesprávně uveden rok 2017) pak žalovaná vydala rozhodnutí napadené nyní projednávanou žalobou, jímž prodloužila dobu zajištění žalobce o 90 dnů. Jak plyne z odůvodnění tohoto rozhodnutí, nelze v případě žalobce využít zvláštních opatření za účelem vycestování, přičemž podle

žalované jiná možnost než jeho zajištění za účelem správního vyhoštění nepřichází v úvahu. Při stanovení doby trvání zajištění pak žalovaná přihlédla k době nutné k vyřízení odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění. V odůvodnění daného rozhodnutí se pak žalovaná vyjádřila i k přiměřenosti jeho dopadů.

6. Součástí správního spisu jsou pak dále i rozhodnutí ukládající žalobci resp. osobám různých identit přičítaných žalobci správní vyhoštění, resp. trest vyhoštění (rozhodnutí Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 23. 8. 2003, č. j. X; trestní příkaz Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 4. 2007, č. j. X; rozhodnutí Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno ze dne 8. 4. 2007, č. j. X; rozhodnutí Policie ČR, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 15. 7. 2007, č. j. X; rozhodnutí žalované ze dne 31. 8. 2012, č. j. X). Posledně zmiňovaným rozhodnutím žalované bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a současně byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. V návaznosti na toto rozhodnutí byl pak žalobce z území ČR dne 22. 7. 2014 vyhoštěn (protokol o vyhoštění/předání cizince č. j. X).
7. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci jednání ve věci nepožadovali a soud neshledal jednání nezbytným pro projednání věci (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
8. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*
b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, (...)
9. Jak potom plyne z § 124 odst. 3 téhož zákona, *„[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení“,* přičemž podle § 125 odst. 1 citovaného zákona *„[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů“.*
10. Žalobce v dané věci předně zpochybňuje závěr žalované, podle níž je při stanovení doby zajištění nutno přihlédnout k tomu, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce (na mysli zde oba účastníci nepochybně shodně mají „aktuální“ rozhodnutí o

správním vyhoštění žalobce ze dne 25. 11. 2017) bylo podáno odvolání a je třeba vyčkat na vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Žalobce poukazuje na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění jednoznačně existovalo vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění (na základě něhož bylo vyhoštění dne 22. 7. 2014 realizováno), přičemž žalovaná nyní neučinila v jeho případě žádné kroky k realizaci účelu zajištění a její rozhodnutí je tedy zjevně nezákonné. Realizaci vyhoštění podle žalobce nebrání žádné překážky.

11. K takto vymezené argumentaci žalobce soud předesílá, že má-li žalobce oproti žalované za to, že v jeho případě není nezbytné vyčkat vykonatelnosti aktuálního rozhodnutí o správním vyhoštění a účel zajištění (tedy samotné vyhoštění) může být realizován bez ohledu na jím podané odvolání (tedy v podstatně ihned), pak zákon o pobytu cizinců zahrnuje instituty, kterých lze v takovém případě využít a které fakticky nahrazují realizaci vyhoštění zajištěných cizinců (viz § 123a zákona o pobytu cizinců).
12. Ve vztahu k tvrzení žalobce, podle něhož žalovaná v rozhodnutí o zajištění žalobce vycházela z důvodu pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákon o pobytu cizinců, tedy byla si vědoma stále platného a účinného rozhodnutí o správním vyhoštění, soud upozorňuje na to, že dle výroku rozhodnutí žalované o zajištění žalobce (ze dne 15. 11. 2017, č. j. X) byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců, nikoliv tedy podle ustanovení zmiňovaného žalobcem. Ani z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak neplyne, že by bylo argumentačně postaveno právě na žalobcem zmiňovaném ustanovení.
13. Jde-li pak o samotnou podstatu shora vymezené sporné právní otázky, zde soud nemohl přehlédnout, že žalobcem zmiňované rozhodnutí žalované o předchozím správním vyhoštění žalobce (č. j. X) bylo vydáno již dne 31. 8. 2012 a toto rozhodnutí již bylo vykonáno či jinak řečeno právně konzumováno (žalobce byl fakticky na základě tohoto rozhodnutí vyhoštěn). Výkonem tohoto rozhodnutí žalované a faktickým vyhoštěním žalobce tak byl předmět daného řízení a obsah rozhodnutí o správním vyhoštění vyčerpán. V důsledku toho, že žalobce následně v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a bez odpovídajícího pobytového titulu opětovně vstoupil na území ČR a pobýval zde, došlo z hlediska nejen časového, ale i z hlediska skutkového a právního ke zcela nové situaci, kterou zmiňované rozhodnutí žalované z roku 2012 nemohlo zohledňovat. Je proto logické, že žalovaná za takto změněných okolností zahájila další řízení o správním vyhoštění žalobce. Zdejšímu soudu není známo, že by obdobná praxe správních orgánů byla zpochybněna, resp. že by byla rozporná s úpravou zákona o pobytu cizinců, ostatně ani sám žalobce neuvádí žádné bližší argumenty svědčící jeho závěru o tom, že právě zmiňované rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2012 představovalo v době vydání rozhodnutí napadeného nyní projednávanou žalobou vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, z něhož měla žalovaná vycházet. Nelze navíc zapomínat ani na to, že správní vyhoštění představuje naprosto zásadní zásah do práv cizince (autoritativní a jednostranné ukončení pobytu na území), čemuž odpovídají mimo jiné specifika řízení o správním vyhoštění, požadavky na odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění či podoba a úprava právních prostředků ochrany proti takovému rozhodnutí. Lze-li tedy vyjít z toho, že uskutečnění správního vyhoštění na základě konkrétního rozhodnutí a jeho faktická konzumace bude obvykle představovat překážku opětovné realizace vyhoštění na základě téhož rozhodnutí (tím spíše bylo-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno před delší dobou za jiných skutkových a právních okolností), pak nutně musí jako zákonný obstát

závěr žalované, která v dané věci ve vztahu k realizaci správního vyhoštění žalobce nepřihlédla ke svému rozhodnutí z roku 2012, ale stanovení prodloužené doby zajištění vázala právě na aktuálně vedené řízení o správním vyhoštění žalobce. První část žalobcem uplatněné argumentace tedy soud neshledal důvodnou.

14. Další žalobcem uplatněné námitky se pak týkají nepřezkoumatelnosti kroků, které žalovaná učinila k naplnění účelu zajištění. Pokud jde obecně o vysvětlení délky prodloužení zajištění žalobce, zde je nutno připustit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované je v tomto ohledu poměrně stručné a v podstatě pouze poukazuje na dobu, která je podle žalované nutná k vyřízení odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění. V návaznosti na shora již uvedené nicméně soud oproti žalobci nepovažuje takové odůvodnění za „nesmyslnou interpretaci spisového materiálu“, resp. (jak již bylo také výše uvedeno) je možno argumentaci běžícím řízením o odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění akceptovat. Samotný věcný nesouhlas žalobce s důvody uváděnými žalovaným pak nemůže bez dalšího znamenat nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ostatně i samotná podoba žalobní argumentace (spočívající v polemice týkající se zákonnosti odůvodnění žalované) nesvědčí nepřezkoumatelnosti závěrů žalované. Soud tedy ani nesdílí názor žalobce, že by žalovaná zanedbala svoji povinnost podnikat kroky vedoucí k realizaci účelu zajištění, jejich přehled je součástí shrnutí dosavadního průběhu řízení popsaneho v napadeném rozhodnutí. Pokud pak jde o samotnou otázku, zda úvaha žalované o prodloužení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí či není svévolná (viz požadavky judikatury plynoucí např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. X, které ostatně připomíná i judikatura citovaná žalobcem), zde lze poukázat především na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. X, podle něhož *„policie nemusí v každém jednotlivém případě zvažovat - zejména zbývá-li do konce maximální doby zajištění cizince ve smyslu § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, více týdnů nebo měsíců - zda rozhodnutí o správním vyhoštění tohoto cizince bude do konce této doby vykonatelné, tedy zda bude cizince možné z ČR vyhostit, a podaří se tak dosáhnout účelu zajištění“*. S ohledem na tyto závěry, kterou jsou podle názoru zdejšího soudu aplikovatelné i v nyní projednávané věci (žalobce byl dne 15. 11. 2017 zajištěn na 90 dnů, napadeným rozhodnutím mu bylo zajištění prodlouženo o dalších 90 dnů), nelze dospět k tomu, že by prodloužení doby zajištění žalobce vykazovalo znaky svévole či vybočovalo ze zákonem stanovených mezí. Žalovanou uváděné důvody prodloužení zajištění žalobce (včetně délky prodloužení) v dané věci v konfrontaci se žalobní argumentací žalobce ob stojí.
15. Vzhledem k tomu, že soud žádnou z uplatněných žalobních námiték neshledal důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem pod bodem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadoval.
17. Soud usnesením ze dne 27. 2. 2018, č. j. X, ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Ing. Jakuba Backu, advokáta. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Odměnu soud stanovil (shodně s vyúčtováním zástupce) ve výši 8 228 Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu

(doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Výsledná částka 6 800 Kč byla zvýšena o částku 1 428 Kč představující 21% DPH, jíž je advokát plátcem. Uvedená částka bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce